

Gimnazijos laikraščiu „Vivat sol“ – 30 metų!

Kai 1995-ųjų metų balandį gimė Kauno „Saulės“ gimnazijos laikraštis „Vivat sol“, pasaulis dar nespėjo išrasti Google, o Wi-Fi tebuvo retas paukštis. Per tris dešimtmečius Vivat sol'is išgyveno tiek daug: kai teksto suvedimas į kompiuterį, redagavimas buvo tikra meditacija, o tekstą išsaugoti reikėdavo dažniau nei kvėpuoti. Šiandien Vivat sol'is – jau balzakiško amžiaus. Laikraštis, kaip ir kiekvienas save

gerbiantis trisdešimtmetis, ne tik turi ką pasakyti, bet ir žino, kaip tai padaryti stilingai, su šypsena ir subtilia ironija. Jis jau patyręs, išgyvenęs krizes (pandemijos metu popierinį pavidalą pakeitęs į virtualų) ir vis dar tarsi kibirkščiuojantis kūrybos nervas. Jubiliejaus proga laikraštis sulaukė daugybės sveikinimų bei palinkėjimų ir dėkoja visiems, kurie prisidėjo žodžiais, mintimis ar šypsenomis – juk būtent jūs kuriate Vivat sol'io pasaulį.

Sveikinu gimnazijos laikraštį „Vivat sol“ jubiliejinio gimtadienio proga. Esu nuosirdžiai dėkinga visiems žurnalistams ir laikraštį kuravusiems mokytojams per visą jo gyvavimo laikotarpį. Vivat sol'is užaugo visomis prasmėmis, o ypač turiniu, įtraukiančiais straipsniais. Jauniesiems žurnalistams linkiu neprarasti noro kurti ir augti. Šiandien tikrai turime kuo džiaugtis ir didžiulius.

Sonata Drazdavičienė,
Kauno „Saulės“ gimnazijos
direktorė

Mielas „Vivat sol“, garbingas Tavo jubiliejus liudija Tave kūrusių ir tebekuriančių pagarbą bei atsakomybę šimtamei „Saulės“ rūmų istorijai, drąsą, priedermę ir pareigą atlaikyti sudėtingus socialinių medijų, virtualaus turinio ir dirbtinio intelekto diktuojamus iššūkius. Laikraštis, kaip ir žmogus, turi savo likimą – nuoširdžiai tikiu, kad Tau lemta būti arti skaitytojų ir kartu su jais rašyti Kauno „Saulės“ gimnazijos istoriją. Tad tegyvuoją saulė: „Vivat sol“!

Lijana Čiarienė,
direktorės pavaduotoja ugdymui,
„Vivat sol“ koordinatorė

Sveikinuosi su tavimi, gimnazijos laikrašti „Vivat sol“. 30 metų

galima Tave skaityti, komentuoti, džiaugtis ir didžiulius. Ar tau daug metų? Įdomus klausimas. 30-metis žmogus yra jaunas, o 30-metis leidinys? Mano manymu, tai jau brandus amžius. Aš prisimenu Tavo pirmąjį pasirodymą, kuris „Saulės“ gimnazijoje buvo ĮVYKIS. Pirmieji „Vivat sol“ numeriai, be abejo, buvo popieriniai... Tik iš leidyklos... Ilgai Tave skaitėme... Į Tavo leidybą noriai įsitraukdavo įvairių klasių mokiniai, bendradarbiais tapdavo ir mokytojai, savo nuomonę laikraštyje pateikdavo ir gimnazijos vadovai. Iš straipsnių juste pajusdavai gimnazijoje tvyrojusias nuotaikas, sužinodavai įvykius, gėrėdavaisi fotografijomis, nuoširdžiai juokdavaisi iš paskutiniame puslapyje pateiktų situacijų. Šventėme Tavo 20-ąjį ir 25-ąjį jubiliejus. Tavo garbei buvo surengta respublikinė konferencija „Laikraštis – iššūkis informacinei visuomenei“. Sulaukėme nemažai svečių, išgirdome įvairių nuomonių, beje, visos jos apie laikraščio svarbą ir gebėjimą išlikti. Dabar Tau 30 metų. Gyvuok dar ilgai, sulauk ne vieno garbingo jubiliejaus ir pasakyk, kad Kauno „Saulės“ gimnazijoje yra nuostabus leidinys „Vivat sol“.

Dalia Juodenienė,
lietuvių kalbos ir literatūros
mokytoja metodinė

Ant kalno puikuojas
gimnazija mūs didi
Žaliuojančių senolių
medžių apsupty.
Skleidžias akacijų baltieji žiedai
Tarsi „Saulės“ mokyklos vaikai.

Mokytojai apglėbia
mus patirties vainiku
Ir prasmingai kelionei
suteikia sparnus,
O laikraštis „Vivat sol“ puikus
Tarsi saulė nušviečia vaikus.
Agnė Kupsikevičiūtė, 2D

30 metų – tai ištisa karta. Tarp jų, kurie, rodos, dar neseniai rašė pirmuosius tekstus apie mokyklos renginius, šandien jau yra kuriančiųjų nacionalinę žiniasklaidą. Bet šaknys čia, „Vivat sol“ redakcijoje. Tad Vivat sol'yje gimsta ne tik straipsniai, bet ir svajonės, formuojasi vertybės, požiūris.

Linkiu visiems buvusiems ir esamiems Vivat sol'io žurnalistams didžiulės kūrybinės ir asmeninės sėkmės.

Solveiga Laučienė,
lietuvių kalbos ir literatūros
mokytoja, „Vivat sol“ jaunųjų
žurnalistų klubo vadovė

(Nukelta į 3 p.)

Visada atsukite veidą saulės šviesai...

Nuo 2015 m. Kauno „Saulės“ gimnazijos bendruomenei vadovauja direktorė Sonata Drazdavičienė – išmintinga, atsakinga ir į ateitį žvelgianti lyderė. Tai žmogus, kurio rūpestingas žvilgsnis ir tvirtas žodis jau dešimt metų lydi mokyklos bendruomenės gyvenimą. Ji žino: už kiekvieno skambučio slypi ne tik pamokos, bet ir istorijos. „Vivat sol“ siūlo išskirtinį pokalbį su Kauno „Saulės“ gimnazijos direktore Sonata Drazdavičiene, atskleidžiantį ne tik jos viziją ir požiūrį į švietimą, bet ir asmeninę istoriją, kuri įkvepia ir formuoja gimnazijos sėkmę bei augimą.

darbiausime, kokia bus mūsų kultūra, susitarimai? Tik tada, kai šie dalykai aiškūs, galima kalbėti apie patį mokymo procesą. Suprantama, vaikus turime išmokyti ne tik akademinių dalykų, bet dar ir užauginti žmones. Reikia, kad jie būtų socialūs, siektų savo tikslo. Vaikai yra Lietuvos ateitis, todėl ir yra svarbu, kaip mes juos išugdysim, parengsim ateičiai, nes jie bus tie, kurie valdys valstybę, sukurs darbo vietas žmonėms, norės šiek tiek daugiau, negu visa „masė“, ir mums tai sekasi, aš taip galvoju. Tai čia turbūt ir yra tas didžiausias iššūkis – numatyti tuos kelius, kaip mes tai padarysime, ar mes teisingame kely, ar ne. Ir to tikslo mes nuolat siekiame. Kiekvienais metais pasižiūrime, kaip mums sekėsi, aptariame, kas nepasisekė, ką turėtume tobulinti.

– Kaip per šį dešimtmetį keitėsi gimnazijos bendruomenė?

– Ieškantieji mokyklos paprastai tikisi, kad joje bus psichologiškai saugi ir gera atmosfera. Tada, kai jautiesi saugus, kai tau gera, kai su tavim bendraujama kaip su saulygiu, tada ir mokslai sekasi. Per visus tuos metus turbūt reikėjo nueiti tą žmogiškumo kelią, kad mokytojas taptų draugu ir patarėju, o ne būtų tas, kuris kumščiu trinkelės į stalą ir pasakys, kad bus tokia ir tokia tvarka. Tai ir buvo sudėtingiausia – tas kelias prie absoliutaus žmogiškumo, to sveiko buvimo kartu.

– Kaip įsivaizduojate gimnaziją po dar dešimties metų?

– Po dar dešimties metų vis tik tai manau, kad dirbtinis intelektas bus gerokai pažengusi mokymo priemonė tiek mokytojams, tiek mokiniams. Tiesa, mokytojams gali būti sunkiau priimti tokios naujo-

ves – juk jie jau suaugę, turintys nusistovėjusius įpročius. Tačiau vaikai, kurie ateis mokytis, tikrai bus išmanūs ir pasirengę naudotis technologijomis. Technologijų prasme mokykla, mano manymu, bus kur kas labiau pažengusi nei dabar. Taip pat manau, kad keisis vadovėlių ir skaitmeninio turinio santykis.

(Nukelta į 2 p.)

– Kokiais pasiekimais jūs, kaip direktorė, labiausiai didžiuojatės per šiuos dešimt metų?

– Labai didžiuojuosi gimnazijos, kaip įstaigos, pažangos pasiekimais. Gimnazija per paskutinius dešimties metų tapo viena iš tų mokyklų, kuri padarė didžiulį pažangą Lietuvoje. Tai įstaiga, kuri ne tik moko vaikus, bet ir labai gerai juos išmoko. Pažangą analizuojančios Lietuvos institucijos mūsų gimnaziją įvardija kaip vieną pažangiausių mokyklų, padariusių geriausių pokytį per dešimties metus.

– Per visą šį procesą tikrai buvo iššūkių. Kokie tie iššūkiai?

– Aišku, buvo. Pirmiausia susitarti su dirbančiais mokytojais dėl dviejų dalykų. Pirmia, kaip ir ko mes mokysime vaikus? Antra, dėl vertybių: kaip bendrausime ir bendra-

„Tada, kai jautiesi saugus, kai tau gera, kai su tavim bendraujama kaip su saulygiu, tada ir mokslai sekasi.“

Visada atsukite veidą saulės šviesai...

(Atkelta iš 1 p.)

Nors skaityti popierinį vadovėlį maloniau, technologijų pažanga rodo, kad daugumos popierinių vadovėlių tikriausiai nepavyks išlaikyti. O apskritai, po dešimties metų čia turbūt jau bus visai kitas vadovas. Nuo jo priklausys, kokia kryptimi bus kreipiamas ugdymas. Tai bus nauji iššūkiai tiems, kurie tuo metu dirbs mokykloje.

– Kaip dirbtinis intelektas keičia mokytojo ir mokinio santykį?

– Aš visada sakau: jeigu mums, mokytojams, kas nors sudėtinga, bendradarbiaukime su mokiniais. Jie gali mums talkinti ugdymo procese ten, kur geriau išmano, ir padėti siekti abipusio supratimo. Kita vertus, manau, kad visa tai – ypač technologijų pažanga – yra didelė pagalba apskritai. Tikėtina, programos keisis dar ne kartą, nes technologinė pažanga Lietuvoje sparčiai juda į priekį, ir tai verčia iš naujo pergalvoti ugdymo turinį. Juk ne paslaptis, kad dirbtinis intelektas gali atlikti daugybę užduočių už mus, tad šioje srityje neišvengiamai įvyks pokyčių. Ir, ko gero, mokytojams teks dar labiau gilinti savo žinias bei ugdyti naujus įgūdžius – galbūt net labiau nei mokiniams.

– Kokią įtaką jūs, kaip gimnazijos vadovė, darote jos bendruomenei?

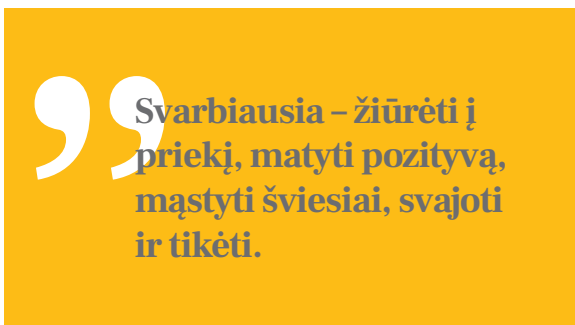
– Kaip mokytojas, taip ir gimnazijos vadovas daro didelę įtaką. Net iš savo vaikystės prisimenu – visada norėjau būti mokytoja, niekada apie nieką kita negalvojau. Tikiu, kad tiek mokytojas, tiek mokyklos vadovas gali arba sugriauti vaiko svajones, arba padėti jų siekti. Visada buvau už tai, kad mokytojas, mokyklos vadovas ar pavaduotojai būtų tie žmonės, kurie padeda mokiniui eiti savo

keliu ir siekti to, apie ką jis svajoja. Kartais kalbėsi su vaiku – jis sėdi, nenori mokytis. Tada klausi: „Kaip tu įsivaizduoji savo ateitį? Ką darysi? Dabar esi prie mamos, ji tavimi rūpinasi, bet kas bus toliau? Tėvai neamžini. Tu turi gyvenime ko nors siekti, norėti.“ Toks motyvavimas labai priklauso ne tik nuo mokytojų, bet ir nuo mokinių, nuo visos mokyklos bendruomenės, ypač – nuo mokyklos vadovo. Svarbi ir bendra atmosfera. Juk jeigu aš bėgiočiau po koridorius ir kratyčiau kiekvieną, kuris be uniformos, jūs bijotumėte net pasirodyti. Bet mano tikslas tikrai ne toks – manau, svarbiausia yra susitarti. Jei kalbi, kalbėk ramiau tonu. Nuo tada, kai pradėjau vadovauti gimnazijai, labai daug dėmesio skyrėme tam, kaip kalbame: kalbėjome apie balso tembrą, toną. Aš pati kalbu gana „trankiai“, bet visada stengiuosi, kad nei mokytojas, nei kuris nors iš vadovų neišgąsdintų vaiko. Kai vaikas užsiblokuoja iš baimės, kai jį apima panika, joks mokymasis nevyksta. Ir mes tai labai gerai žinome.

– Ar jūs turite kokią asmeninę vertybę ar moto, kurią stengiatės perteikti?

– Pirmiausia, kalbant apie asmenines vertybes, mano akimis žiūrint, nieko nėra svarbiau už teisybę. Tu turi būti sąžiningas kitam, neturi meluoti. Man teisybė – tai ir gebėjimas ištesėti savo žodį. Pavyzdžiui, jeigu mokytojas sako, kad rytoj tikrins namų darbus, bet to nepadarė, po kelių tokių kartų vaikai jų tiesiog nebedarys. Tu visada turi žinoti savo žodžio svorį. Jei ką pažadėjai, pasakei ar su kuo

nors susitarei, laikykitis to. Tarkim, neatėjai su uniforma... Nesakyk, kad ji skalbiama – pasakyk teisybę: tiesiog nenorėjai jos rengtis. Aš tai priimsiu kur kas nuoširdžiau nei išsisukinėjimą. Mat tada sakau: pasikambinsiu mamai ir paklausiu, ar tikrai skalbiama? Ir va – jau rausta skruostai. Būk teisingas sau, sakyk teisybę kitam. Tada bus visai kitokio lygio bendravimas, pagarba. Tuomet jau galima susitarti: kaip pasikeisi, kaip pasitaisysi. Bet negali meluoti nei sau, nei kitam. Man atrodo, tai – viena svarbiausių vertybių.

– Ar jaučiate, kad jūsų požiūris į vadovavimą gimnazijai pasikeitė per visą šį laiką?

– Taip, labai. Daug dalykų supratau tik atėjusi, kad kai ateini į tam tikrą bendruomenę, pirmiausia turi pažinti žmones: kuo jie gyvena, kas jiems svarbu. Mano požiūris į vadovavimą stipriai pasikeitė – visų pirma kalbant apie bendradarbiavimą, komandinį darbą, gebėjimą įsiklausyti. Aš visada sakau mokytojams: galiu prisigalvoti daug idėjų, sprendimų – šiandien vienaip, rytoj kitaip. Bet žmonės turi ne tik girdėti, ką tu sakai, bet ir tavimi tikėti. Vienas gali norėti bet ko, bet jei nesugebi patraukti žmonių į savo pusę, jei nesugebi parodyti, kad tai prasminga – nieko nebus. Tame ir slypi pokytis. Anksčiau dažnai galvota:

štai yra direktorius – pasakė, trinkelėjo kumščiu į stalą, ir viskas. Bet ne. Vadovas irgi turi eiti į kompromisą. Šito aš čia, šioje bendruomenėje, išmokau. Pamačiau, kad veikdami kartu galime nuveikti kur kas daugiau, nei kiekvienas atskirai.

– Jeigu galėtumėte grįžti į pirmąją savo direktoriavimo dieną ir duoti sau vieną patarimą, koks jis būtų?

– Tų patarimų iš tikrųjų būtų daug... Bet, visų pirma, pasakyčiau sau įsiklausyti į žmones, kurie sudaro bendruomenę, ir pabandyti geriau suprasti jų lūkesčius. O tie lūkesčiai paprastai būna dviejopie: viena – kokią mokyklą jie norėtų matyti ateityje, antra – ko tikisi iš tavęs, kaip iš įstaigos vadovo. Mes visi žinome, kad pasikeitus vadovui, labai dažnai keičiasi visa įstaigos atmosfera – tai galioja ne tik mokyklose. Vieni žmonės ateina, kiti pasitraukia, nes jaučia, kad jiems kažkas nebetinka. Tad, ko gero, svarbiausia – gebėti įsiklausyti. Sakyčiau, nuo pat pradžių reikėtų labiau žiūrėti į žmogų.

– Minėjote, kad mokykla ruošia ateitį. Ką pasakytumėte vaikams, kurie jaučiasi sutrikę ar net baiminasi savo ateities?

– Aš pasakyčiau taip: visas mūsų gyvenimas yra vienas didelis pokytis. Ir tai, kaip mes gebame tvarkytis su situacijomis, kurios nutinka, labai daug pasako apie tai, kaip mes gyvename. Pokyčiai, kad ir kokie jie būtų, padeda mums augti, susidoroti su iššūkiais bei lūkesčiais. Pirmiausia siūlyčiau kalbėtis. Tiesiog kalbėkitės su vyresniais už save, su bendraamžiais, skaitykite

nuomones, dalyvaukite pokalbiuose apie tai, kas jus neramina. Mokykloje visada yra psichologė – akredituota specialistė, kuri gali padėti atlikti paprastus testus, padėsiančius geriau suprasti save: kas tau sekasi, kur tavo stiprybės, ką galbūt norėtum veikti ateityje. Aš pati visada buvau už tai, kad reikia auginti tai, kur žmogus iš tikrųjų stiprus, o ne stengtis viską mokėti vienodai. Juk mes puikiai žinome: jei mėgsti tam tikrą dalyką, dešimtukai ateina lengvai, nes mokytis malonu. Kitus dalykus tenka tiesiog „iškaliti“ vien tam, kad gautum pažymį. Bet ar to tikrai reikia? Aš niekada nebuvau dešimtukų šalininkė. Žiūrėdami į pasaulinę praktiką matome, kad gabūs vaikai daugelyje šalių ugdomi ten, kur jiems geriausiai sekasi, kad galėtų atsiskleisti toje srityje, kuri jiems artima. Juk nebūtinai visi turime būti matematikai – galbūt tarp mūsų auga būsimi aktoriai, žurnalistai, menininkai. Taip, mokykla prioritetą teikia matematikai, bet juk ne visiems duota mylėti skaičius taip, kaip to norėtų kiekvienas matematikos mokytojas.

– Ar turite citatą ar moto, kuriu jus įkvėpia?

– Taip. „Visada atsukite veidą saulės šviesai ir visi šešėliai liks jums už nugaros.“ Tai nuostabi mintis visomis prasmėmis: baimės lieka už nugaros, iššūkiai – įveikti, net ir žmonės, kurie tavo gyvenime atsirado ne laiku ar ne taip, kaip tikėtasi, – ir jie lieka praeityje. Svarbiausia – žiūrėti į priekį, matyti pozityvą, mąstyti šviesiai, svajoti ir tikėti. Iš visos širdies linkiu kiekvienam turėti svajonę, nes jei ko nors labai nori, visada gali tai pasiekti. Reikia tik norėti ir tikėti.

Kalbino Tautvydas Mažutis, 1E

Kauno „Saulės“ rūmuose iškilmingai atidengtas J. Tumo-Vaižganto portretas

Ermelita Smiltė Satkūnaitė, 4B

Vasario 13 dieną mūsų gimnazijoje buvo atidengtas Juozo Tumo-Vaižganto portretas (dailininkas Bonaventūras Šaltis). Šiuo portretu siekiama įprasminti garsaus rašytojo, tautinio atgimimo ir moderniosios kultūros reiškėjo, kunigo Vaižganto sąsajas su „Saulės“ rūmais. Jis ir prelatas kun. Konstantinas Olšauskas laikomi „Saulės“ rūmų įkūrėjais. Ceremonijoje dalyvavo garbūs svečiai: Kauno Kristaus Prisikėlimo bazilikos klebonas Kęstutis Rugevičius; Pasaulio anykštėnų bendrijos Vaižgantiečių klubo vadovas, buvęs Kauno rajono savivaldybės meras, anykštėnas Valerijonas Senvaitis; prof. habil. dr. Albinas Kusta; istorikas, žurnalistas, JAV profesorius Antanas Adomėnas; gimnazijos direktorė Sonata Draz-

davičienė, administracijos darbuotojos bei 3A ir 4G klasių gimnazistai. Portreto pristatymą pajavairino 1A klasės gimnazistės Adelės Kulakauskaitės atliekama daina „Tarp juodų ir baltų debesų“.

Turbūt ne vienam mūsų gimnazijos bendruomenės nariui iškilio klausimas: kodėl būtent Vaižganto portretas? XX a. pradžioje carinė valdžia panaikino spaudos draudimą ir leido kurti lietuviškas švietimo draugijas. Viena iš tokių draugijų buvo „Saulės“ švietimo draugija (įkurta kun. K. Olšausko), kuri rūpinosi lietuvių mokytojų ruošimu ir įkūrė „Saulės“ mokytojų kursus. Kadangi iš pradžių viskas vyko nuomotose patalpose, atsirado poreikis statyti savas patalpas. Pagrindiniai „Saulės“ rūmų statybų iniciatoriai buvo kunigas Konstantinas Olšauskas ir kunigas, rašytojas Juozas Tumas-Vaižgantas. Jiedu

1911 metais išvyko į Jungtines Amerikos Valstijas rinkti aukų. Surinkę 19000 dolerių, grįžo į Lietuvą. Tuo pat metu lėšos buvo renkamos ir Lietuvoje. Skaičiuojama, kad iš

viso „Saulės“ rūmų statyba kainavo apie 155000 rublių arba 0,5 milijono tarpukario litų. Šiuos rūmus suprojektavo architektas Fiodaras Malinovskis, o statybos darbus

organizavo inžinierius Konstantinas Šakenis, vėliau tapęs švietimo ministru. Nuo 1913 m., vos per 1,5 metų pastačius „Saulės“ rūmus, mokytojų kursai jau vykdavo juose.

Juozas Tumas-Vaižgantas „Saulės“ rūmų statyba neapsiribojo. Jis taip pat buvo mokytojų kursų lektorius. Vienu metu dėl Pirmojo pasaulinio karo šie kursai buvo perkelti į Voronežo miestą. Grįžus atgal į Lietuvą mokytojų kursai peraugo į mokytojų seminariją. Jos dalyviams Juozas Tumas-Vaižgantas yra skaitęs paskaitų.

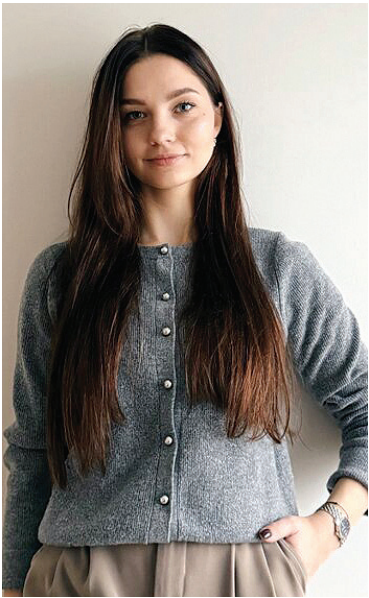
Juozas Tumas-Vaižgantas yra sakęs: „Man visi geri ir visus myliu, bile tik dirbtų ir tarnautų Lietuvos pažangai.“ To paties palinkėjo į gimnaziją atvykę svečiai. Jie skatino gimnazistus savo talentais, gebėjimais ir gerais darbais kurti Lietuvą.

Būtų smagu sugrįžti į gimnazijos laikus...

Mūsų gimnazija visada džiaugiasi ir didžiuojasi ją baigusiais absolventais. Jiems be galo smagu prisiminimais grįžti į gimnaziją ir jais pasidalinti. Todėl ši kartą mokyklos laikraščio „Vivat sol“ redakcija nusprendė pakalbinti 88 laidos absolventę Gabrielę Polikevičūtę.

– Ar labai skiriasi gyvenimas gimnazijoje nuo gyvenimo universitete?

– O, taip, gyvenimas gimnazijoje ir universitete (net ir tarp skirtingų universitetų) tikrai skiriasi, tačiau abu gyvenimo etapai turi savų ypatumų ir žavesio. Gimnazijoje jautiesi kaip namuose: visi žino vieni kitus, pamokose per daug netikėtų nenuitinka (na, nebent mokytojai užklumpa su netikėtais testukais), yra aiškus tvarkaraštis, pažįstami mokytojai, su kuriais palaikome šiltus ryšius ir pasikalbame, kaip praleidome savaitgalį. Universitete, priešingai, pirmąjį studijų pusmetį jautiesi kaip maža žuvis plačiajame vandenyne – čia sutinki iš įvairiausių kampelių atvykusius žmonių (taip pasitikrini geografijos žinias), vieną dalyką gali dėstyti net keli skirtingi dėstytojai, (priklausomai nuo universiteto) dėstomi dalykai gali vykti skirtingose miesto vietose, sudėtinga suprasti universiteto tvarką (mamos raštelis dėl praleisto seminaro čia netinka). Bet jeigu nori, gali greitai išmokyti ir atrasti daug naujų dalykų, pomėgių ir draugų. Tačiau kalbant apie mokslus, gimnazija yra labiau orientuota į pasiruošimą egzaminams, mokymosi tempas intensyvus ir struktūruotas, nuo dviejų lietuvių kalbos pamokų per trumpą pertrauką turi persiorientuoti į chemijos platybes, o vėliau atlikinėti apšilimą prieš kūno kultūros pamoką. Universitete visa tai vyksta kiek kitaip, mokyti stoji ten, kur nori save realizuoti, tad požiūris į mokslus yra nukreiptas į konkrečių sričių. Galėčiau išskirti tris pagrindines

savybes, su kuriomis supažindina gimnazijos suolas, bet išugdo universitetas:

laiko valdymas – daug laiko skiriama savarankiškam darbui, todėl išmokstama, kaip geriausiai paskirstyti laiką, kad spėtų atlikti užduotis, pasiruošti egzaminams ir rasti laiko pramogoms bei poilsiui; savikontrolė ir atsakomybė – universitete nėra griežto grafiko ir kasdieninės mokytojų priežiūros, išmokstama prisiimti atsakomybę už savo veiksmus ir sprendimus bei mokymosi eigą ir rezultatus;

išgyvenimo įgūdžiai – universiteto gyvenimas suteikia progą išmokyti savarankiškai spręsti problemas, nesusipratimus, pritaikyti įvairias strategijas ir prisitaikyti prie besikeičiančių situacijų, kartais net susitvarkyti su stresu.

– Koks įsimintiniausias gimnazijoje įvykis/įvykis/mokomasis dalykas (pamoka)/mokytojas? Kodėl?

– Kiekviena diena šioje gimnazijoje buvo kaip nuotykis. Pasisekė ne tik su bendraklasiais bei auklėtoja Jūrate Radavičiūte, bet ir su visa laida, su kuria koja kojon žengdavom ne tik į „mokslo džungles“,

bet ir į „nuotykių laukus“. Nors nuotykių buvo daug, bet visada prisimenu visas mūsų klasės tradicijas. Kadangi klasėje buvo 21 mergina ir tik 9 vaikinai, klasės tradicijos prasidėjo nuo vaikinių sugalvotos Valentino dienos minėjimo pirmoje gimnazijos klasėje. Pirmą pamoką buvo muzika, praėjus 15 minučių, viena iš merginų pastebėjo, kad klasėje nėra nei vieno vaikinio, visos sunerimom, kas gi čia nutiko. Praėjus kelioms akimirkoms, muzikos mokytojas įjungė dainą (buvo lietuviška, bet tiksliai neprisimenu kokia), įžengė pirmas bendraklasis ir ištiesė raudoną kilimą... Mes visos prapliupom juoktis – kas čia vyksta... Kitas įžengė bendraklasis turėjo gitarą ir pritariamai dainavo muzikos mokytojo paleistą dainą, vėliau trečiasis įėjo su fotoaparatu, o mes su kiekvienu įėjusiuoju vis labiau netekdavome žado. Vaikinai atėjo su dovanėlėmis ir diplomais. Nutilus muzikai jie pasakė, kad mūsų dėmesio jiems netrūksta (visgi buvo labai skirtingas merginų ir vaikinių skaičius), todėl nusprendė palepinti ir mus. Sugalvoję 21 skirtingą, personalizuotą nominaciją kvietė žengti raudonu kilimu ir ją atsiimti lydinčią „paracarą“ blykstėms. Taip prasidėjo mūsų Valentino dienos, moters dienos, vyro dienos ir klasės dienos minėjimų tradicijos, kurios kas kartą buvo vis originalesnės ir nustebindavo ne tik mus, bet ir mokytojus.

– Ar buvo sunku baigti gimnaziją? Gal kaip tik norėjai kuo greičiau ją palikti ir nekantravai žengti į naują gyvenimo etapą?

– Šiuo metu esu dirbanti, pabaigusi bakaluro, magistro studijas ir nuolatos dalyvaujanti įvairiuose kursuose ir stažuotėse, todėl galiu pasakyti, kad sunku nebuvo. Bet jeigu į šį klausimą atsakinėčiau

būdamas vis dar gimnazistė, kai dar nežinojau, kas mane laukia, manau, atsakymas būtų buvęs – dar ir kaip sunku! Bet tiesa sakant, mokykloje buvo taip gera, kad nė nesinorėjo jos baigti, ir net tarp bendraklasių niekada nebūdavo kalbų, kad norisi greičiau baigti mokyklą, todėl manau, kad gimnazija buvo sukūrusi mums labai gerą, šiltą aplinką, kurią, tikiuosi, ir dabartiniai saulioikai jaučia. Pamokos, juokai su draugais, pertraukos, ekskursijos ir mėgstami mokytojai – visi šie dalykai gimnaziją darė ypatingą. Taip, pasiruošimas atsiskaitymams iš tiesų kėlė streso, daug laiko buvo paskirta mokslams, klausimų analizavimui, retsykliais nesusiprasdavai, ko tuo klausimu norima paklausti. Tačiau jaučiant begalinį tėvų palaikymą, mokytojų tikėjimą, draugų bendradarbiavimą ir pagalbą viskas tapo lengviau ir paprasčiau.

– Ar domiesi gimnazija šiandien? Galbūt ją seki socialiniuose tinkluose arba joje apsilankai? Jeigu taip, kaip/ar daug, tavo nuomone, mokykla kito pasikeitęs direktorei/nuo tada, kai ją palikai?

– Smagu matyti, kad gimnazija tapo aktyvesnė socialiniuose tinkluose, kuriuose dalijasi, kuo dabar gyvena saulioikai, tad tikrai pastebiu. Net ir su draugais, kurių susiraušiau šioje gimnazijoje, vis aptariam mokytojų dienas, nes smagu matyti, ką šiuometiniai mokiniai sugalvoja, o ir mokytojai nustebina savo kūrybiškumu. Paskutinį sykį gimnazijoje

lankiausi, kai rašiau bakaluro baigiamąjį darbą ir atlikinėčiau tyrimą. Buvo labai geras jausmas grįžti į tuos pačius koridorius, susitikti su mokytojais, pamatyti renovuotas patalpas ir pajaušti mokinių šurmulį. Gaila, kad jau didesnė dalis mokytojų pasikeitė nuo mokyklos baigimo, tačiau kai sutinku buvusius mokytojus, visuomet malonu su jais pabendrauti.

– Galbūt prisimeni ir galėtum papasakoti ar palyginti, kokias emocijas jautė pradėjusi ir pabaigusi gimnaziją?

– Atrodo, kad pirmą gimnazijos klasę buvo taip seniai, bet kartu taip gerai prisimenu. Kadangi bendraklasių sąrašai buvo pateikti, greitai visi „susikontaktavome“ ir prieš rugsėjo pirmąją susitikome susipažinti, todėl pirmieji mėnesiai naujoje mokykloje nebuvo labai gąsdinantys, nes jau

buvo šalia draugų, su kuriais naujus iššūkius priėmėme kartu. Visi buvome iš skirtingų mokyklų, todėl „Saulės“ gimnazijos rūmų dydį perpratome kartu. Kadangi mano senelis buvo „Saulės“ gimnazijos istorijos mokytojas Valdemaras Jaruševičius, dar nebūdamas saulioikė, turėdavau galimybę vis apsilankyti gimnazijoje, todėl tai nebuvo visiškai svetima erdvė. Na, o pabaigus gimnaziją, buvo įvairiausių emocijų: didžiausios – liūdesys ir sentimentai, kuriuos reikėjo išmokyti išgyventi ir paleisti, kad kasdien nebematysiu savo draugų, nesutikčiau mokytojų, su kuriais buvo labai gera bendrauti. Baigiant mokyklą atrodė, kad išeinu tarsi į nežinomybę, nes nebuvau tikra, ar įstosiu į norimą specialybę, ar pasieksiu užsibrėžtus tikslus ir svajones.

(Nukelta į 4 p.)

Gimnazijos laikraščiui „Vivat sol“ – 30 metų!

(Atkelta iš 1 p.)

Labai džiugu, kad gimnazijos bendruomenė toliau puoselėja senas tradicijas ir vertybes. Tik tokiu būdu galime išlikti savimi tokiam greitai besikeičiančiame, technologijų pilname pasaulyje. Tegul toliau „Vivat sol“ gyvuoja ir džiugina bendruomenę savo leidiniais.

Ugnė Makarskaitė, 4A

◆ ◆ ◆

Štai jau tris dešimtmečius „Vivat sol“ ne tik skleidžia žinias, bet ir vienija gimnazijos bendruomenę – tai daugiau nei laikraštis. Tai mūsų istorija, mūsų balsas, mūsų šviesa. Per šiuos metus laikraštyje sugulė šimtai minčių, pasiekimų, kūrybinių idėjų. Kiekvienas numeris – tai „Saulės“ gimnazijos vertybių ir augimo atspindys. Linkiu, kad „Vivat sol“ ir toliau spindėtų taip ryškiai.

Lai šis laikraščio 30-metis tampa tik dar vienu tvirtu žingsniu į dar ilgesnę, kūrybingą ir prasmingą ateitį!

Amelija Ivanovė, 3E

◆ ◆ ◆

Nuoširdžiai sveikinu su jubiliejumi. Per šį laikotarpį laikraštis tapo neatsiejamu bendruomenės dalimi. Linkiu toliau auginti skaitytojų bendruomenę, išlaikyti kūrybinę dvasią ir žengti koja kojon su kintančiu pasauliu!

Austėja Šileikaitė, 4A

◆ ◆ ◆

Tegul Tavo puslapis nuolat nušviečia šilti saulės spinduliai, praskverbia į kiekvieno žmogaus širdį, paliečia jausmus ir suvirpina sielą! Linkiu Tau ilgai gyvuoti, skleisti šviesą, kuri pasiekia moksleivius, mokytojus ir visą bendruomenę. Būk įkvėpimo šaltinis, skleisk teigiamas mintis ir žodžius, kurie vienija, šildo ir veda pirmyn. Gyvuok ir tegul saulė šviečia visiems!

Luknė Tankevičiūtė, 3D

◆ ◆ ◆

Sveikinu su tokiu gražiu jubiliejumi! Visada malonu skaityti šį nuostabų laikraštį. Smagu matyti, kad yra tokių žmonių, kurie domisi žurnalistika. Linkiu, kad šis laikraštis gyvuotų kuo ilgiau ir prie tokio nuostabaus darbo prisijungtų dar daugiau žmonių.

Gabrielius, 4A

◆ ◆ ◆

Su šiuo gražiu trisdešimties metų jubiliejumi! Per visus šiuos metus „Vivat sol“ tapo ne tik gimnazijos laikraščiu, bet ir gyvu bendruomenės balsu. Kiekvienas jo numeris – tai unikalus žvilgsnis į mokyklos gyvenimą, į mokinių mintis, kūrybą ir kasdienybę. Čia

telpa mūsų istorija, svajonės ir ateities idėjos. Sveikinu visus, kurie kūrė, rašė, redagavo, skaitė ir dalijosi. Jūsų dėka „Vivat sol“ šviečia lyg tikra gimnazijos saulė – ryškiai ir šiltai. Linkiu dar daug metų įkvėpimo, atvirų minčių ir skaitytojų, kurie laukia kiekvieno naujo puslapio. Tegyvuoja „Vivat sol“!

Luka Račkauskaitė, 3E

◆ ◆ ◆

Tegul šis gražus jubiliejus atneša dar daugiau džiaugsmo, įkvėpimo ir prasmingų akimirkų. Trisdešimt žingsnių – tai tik pradžia, kai širdyje – jaunystės ugnis ir svajonės plačiausia vaga.

Matėja Kuokalaite, 4A

◆ ◆ ◆

Jau tris dešimtmečius laikraštis „Vivat sol“ pasakoja apie mus: primena gimnazistų pasiekimus, perteikia „Saulės“ gimnazijos ben-

druomenės mintis, pasidžiaugia kūrybiniais, moksliniais darbais ir sportiniais laimėjimais. „Vivat sol“ linkiu ir toliau visus vienyti, būti drąsiam, kūrybingam ir šmaikščiam.

Smiltė Žažekytė, 3E

◆ ◆ ◆

Linkiu „Vivat sol“ neprarasti humoro jausmo, kūrybiškumo ir drąsos spausdinti tai, kas svarbu. Sėkmės dar bent trisdešimčiai metų!

Viktorija Laučiūtė

◆ ◆ ◆

Sveikinu „Saulės“ gimnazijos laikraštį su garbingu 30 metų jubiliejumi! Linkiu dar ilgų kūrybinių metų, įkvėpiančių minčių, drąsių idėjų ir ištikimų skaitytojų. Tegul žodis ir toliau šviečia taip ryškiai kaip pati saulė!

Dominyka Bajarinaitė, 4A

Būtų smagu sugrįžti į gimnazijos laikus...

(Atkelta iš 3 p.)

Bet grįžtant mintimis į mokyklos laikus, užplūsta smagūs prisiminimai ir kad mokyklos baigimo etapas – tai lyg atsisveikinimas su vaikyste, paauglyste ir skrydis į kitus gyvenimo nuotykius, kurie taip pat įdomūs ir žavūs!

– Kodėl pasirinkai stoti būtent į šią gimnaziją? Ar nesigaili savo sprendimo?

– Mano senelis Valdemaras Jaruševičius buvo ilgametis Kauno „Saulės“ gimnazijos istorijos mokytojas, išleidęs ne vieną gimnazistų laidą. Jo dėka dažnai apsilankydavau „Saulės“ rūmuose, senelio klasės ekskursijose ir mokyklos renginiuose dar nebūdama sulioke. Ši gimnazija visuomet žavėjo dėl mokinių uniformų, pastato didybė, tradicijų puoselėjimu. Esu dėkinga savo seneliui, kuris savo išmintimi ir patarimais padėjo tvirtą pamatą pasirenkant būtent šią gimnaziją, nes tikiu, kad šios mokyklos bendruomenė teigiamai prisidėjo prie mano asmenybės formavimosi.

– Ar mokymasis gimnazijoje turėjo įtakos tavo dabatinei profesijai? Kas padėjo apsispręsti renkantis studijų kryptį?

– Gal labiau galėčiau pasakyti, kad apskirtai gimnazija atliko svarbų vaidmenį mano gyvenime ir turėjo didelę įtaką mano asmenybei. Atėjus iš vidurinės mokyklos, kurioje buvo visai kitokia

tvarka ir vertybės, ši gimnazija su tvirtino pamatus ir iš esmės buvo stiprus atspirties taškas tobulėjimui, komunikacijos puoselėjimui, didesniai savarankiškumui ir pasitikėjimui savimi. Pamokos padėjo atskirti, kur ne tik geriau ar lengviau sekasi, bet kas yra įdomiau, kur norisi pasidomėti ir „už vadovėlio ribų“. Nuostabi patirtis buvo įgyta dalyvaujant Lietuvos Junior Achievement programoje, kurios metu galėjome ne tik išmokyti finansinio raštingumo, bet ir pakeliauti. Taip pat prisidėjo ir auklėtojos nuolatinė iniciatyva, jos dėka galėjome plačiau susipažinti su mus supančiu pasauliu ir apsilankyti įvairiose darbovietėse, „pasimatuoti“ tam tikras specialybes. Žinoma, ir kiti mokytojai turėjo nepamatuojamą, bet labai stiprų poveikį renkantis profesijos kelią.

– Ar kartais norisi sugrįžti į gimnazijos laikus ir pabūti mokinė?

– Kartais pagalvoju, kad būtų smagu sugrįžti į gimnazijos laikus. Tai buvo laikai, kai mokykla atrodė kaip mažas pasaulis, kur visi pažinojo vieni kitus ir jautėsi saugiai. Nereikėjo galvoti apie darbą ar karjeros pasirinkimus – tiesiog atėjai į pamokas, pasimokei, o po jų – susitikimai su draugais, smagūs pokalbiai, sportas, būreliai ir, aišku, namų darbai. Be to, gimnazijoje viskas buvo aišku: kas, kada ir kur turi būti – pamokos, namų darbai, pertraukos, viskas tiksliai suplanuota, o mokytojai dažnai tapdavo kaip autoritetingi draugai. Ir nors kartais pasigedavau tos tvarkos ir paprastesnio gyvenimo, bet universitete atsirado daugiau galimybių ir iššūkių, kurie taip pat labai praturtino gyvenimą. Bet, tiesa pasakius, tas jausmas, kai žinai, kad po pamokų esi laisvas, vis tiek turi savą žavesį.

– Ko palinkėtum dabartiniams gimnazistams/sau, jeigu dabar būtum mokine?

– Kad ir kas dabar skaito šį straipsnį – mokinys, mokytojas ar administracijos darbuotojas – noriu pasakyti: tau tikrai pavyks ir viskas yra įmanoma! Šie žodžiai būtų man padėję mažiau nerimauti prieš atsisakymus, egzaminus, darbo pokalbius, nes jiems praėjus, pastebi – viskas įmanoma, jeigu dirbi tiksliai! Dar noriu palinkėti, kad neprastumėte smalsumo ir noro mokytis ir tai neapsiriboja tik mokyklos aplinka, bet ir visu Jus supančiu pasauliu. Būkite drąsūs, nebijokite klaidų ir daryti klaidų, nes visa tai tik gyvenimo pamokos, kurias išmokys praplėsite ne tik savo žinias, bet vaizduotę ir gebėjimų ribas. Svariausia – mėgaukitės šiuo mokyklos laikotarpiu, būvimu pamokose ir pertraukose, renginiuose ir ekskursijose bei nepraleiskite akimirkų su draugais, nes tai tie laikai, kurie tikrai liks prisiminimuose visam gyvenimui! Šilčiausi linkėjimai visai gimnazijos bendruomenei!

Ačiū Gabrielei už nuoširdžius, išsamius atsakymus ir padėtinimą siekti užsibrėžtų tikslų bei svajonių. Linkime niekada nenustoti augti ir didžiausios sėkmės!

Kalbino
Ermelita Smiltė Satkūnaitė, 4B

Sveikiname Vasario 16-osios laureatus!

Liepa Patricija Kigaitė, 3K

Pagaliau Kauno „Saulės“ gimnazijoje buvo paskelbti Vasario 16-osios laureatai. Su džiaugsmu sveikiname Violą Dočkutę (3A) ir Mantą Žilovą (4E)! Manau, mums visiems labai smalsu sužinoti, kaip jaučiasi patys laureatai, išgirdę, jog buvo pastebėti ir įvertinti visos gimnazijos bendruomenės akivaizdoje.

– Kaip jaučiatės sužinoję, kad tapote Vasario 16-osios laureatais?

V. D. Vis dar sunku tuo patikėti, tačiau jaučiuosi labai dėkinga pastebėta, tai man teikia tik dar daugiau motyvacijos daryti tai, ką darau, ir dar daugiau, siekti savo svajonių bei nesustoti.

M. Ž. Jausmas buvo labai ypatingas, suvokiau, kad viskas, ką dariau, nebuvo veltui. Aparatūros valdymas, prisidėjimas prie smulkių, bet svarbių detalių – visa tai dažnai lieka nematoma, nes dauguma žmonių mato tik galutinį renginio vaizdą. Bet šis apdovanojimas parodė, kad kiekvienas darbas yra svarbus ir pastebimas. Tai įrodymas, kad kiekviena pastanga turi prasmę, net jei iš pirmo žvilgsnio atrodo, jog niekas jos nepastebi.

– Ar iš viso tikėjotės jais tapti? Kokia buvo didžiausia motyvacija siekiant šio tikslo?

V. D. Nuoširdžiai – visiškai nesitikėjau. Atsimenu, kai susitikau ryte su tarybos nariais ir auklėtoja, visi itin keistai elgėsi, tačiau net minčių nekilo, kad dėl to, jog tapsiu Vasario 16-osios laureate. Kai išgirdau savo vardą, tiesiog išsižiojau, pradėjau plauti, net nesupratau, kad turiu eiti pas direktorę atsiimti padėkos rašto.

M. Ž. Visiškai nesitikėjau. Dirbau ne tam, kad būčiau įvertintas ar sulaukčiau kokio nors atlygio. Viskas kilo iš paprasto, nuoširdaus pomėgio. Man patiko būti renginių dalimi, prisidėti prie jų sklandumo, kurti gyvą atmosferą, užtikrinti, kad viskas vyktų nuosekliai. Didžiausias džiaugsmas man buvo matyti, kaip žmonės mėgaujasi renginiais, net jei jie nesusimąsto, kiek daug darbo į tai įdėta. Šis apdovanojimas man priminė, kad net tylus darbas užkulisiuose nelieta nepastebėtas, visada atsiranda žmonių, kurie tai įvertins.

– Ką jums reiškia šis apdovanojimas?

V. D. Tai yra labai didžiulis įvertinimas man, kaip jaunam žmogui. Būti pastebėtam tokiame amžiuje ir tokioje didelėje mokykloje dėl dalykų, kuriuos darai, nes myli

Vasario 16-osios laureatai Viola Dočkutė ir Mantas Žilovas su gimnazijos direktore Sonata Drazdavičiene.

ir tiesiog gyventi kitaip nemoki, man yra labai ypatinga ir jautru, nes tai reiškia, kad esi įvertintas už tai, kas iš tikrųjų esi.

Ž. M. Man šis apdovanojimas reiškia labai daug, ne tik kaip asmeninis įvertinimas, bet ir kaip svarbus priminimas, kad kiekvienas darbas bus įvertintas. Tai nėra vien paprasta padėka – tai ženklas, kad svarbu dirbti sąžiningai ir atsakingai net tada, kai atrodo, jog tai nepastebima. Šis įvertinimas suteikė man dar daugiau motyvacijos augti, tobulėti ir siekti savo tikslų.

Vasario 16-osios laureatai – tai įkvėpiantis priminimas, kad nuoširdus darbas, iniciatyvumas ir meilė tam, ką darai, niekada nelieta nepastebėti.

– Kaip manote, ar jaunimas šiais laikais pakankamai prisideda prie Vasario 16-osios minėjimo?

V. D. Manau, šiais laikais jaunimas yra labai įvairus, neužtektų vieno žodžio mūsų kartai apibūdinti. Pastebėjau, jog vis dar yra jaunų žmonių, nesureikšminančių šios dienos svarbos, o gal net ir nesuprantančių, tačiau atsiranda ir vis daugiau jaunimo, norinčio pakeisti

šiuos stereotipus, trokštančio garšiai ir drąsiai švęsti šią šventę bei puoselėti tradicijas. Tad manau, kad šiuolaikinis jaunimas, kuriam rūpi ši diena, švenčia ją su tokiu ūpu net ir už tuos, kurie lieka šiai minimai dienai abejingi.

Ž. M. Manau, kad jaunimas prisideda, tik galbūt ne visada taip, kaip buvo įprasta anksčiau. Jie ieško naujų formų, naujų būdų švęsti, ir tai yra visiškai natūralu. Šventės turi keistis kartu su laiku ir su naujomis kartomis. Dirbdamas mokyklos renginiuose pastebėjau, kaip svarbu jaunimui suteikti daugiau laisvės ir atsakomybės, ne tik stebėti, bet patiems aktyviai dalyvauti. Kai jauni žmonės gauna galimybę realizuoti savo mintis, jie jaučiasi įtraukti ir svarbūs. Reikia tiesiog daugiau pasitikėjimo ir padrąsinimo.

Šių metų Vasario 16-osios laureatai – tai įkvėpiantis priminimas, kad nuoširdus darbas, iniciatyvumas ir meilė tam, ką darai, niekada nelieta nepastebėti. Viola ir Mantas – puikūs pavyzdžiai, kaip įvairūs talentai ir pastangos prisideda prie mūsų bendruomenės stiprinimo. Linkime, kad jų patirtys įkvėptų ir kitus jaunus žmones nebijoti veikti, kurti – juk kiekvienas iš mūsų gali tapti pokyčio dalimi.

Meno pavasaris „Saulėje“

Asta Matukynaitė-Varnauskienė,
dailės mokytoja ekspertė;
Sofija Bieliūnaitė,
Julija Morkūnaitė, 1H

Pavasaris sugrįžo į „Saulės“ rūmus atgijęs susitikimais, atradimais bei šurmuliuojančiomis kūrybos erdvėmis. Išpūdingų formatų tapybą ant drobės pristatė Žygimantas Džiaugys (3H). „Baimės anatomija, skausmo-chaoso estetika, išmarinti baimės“ – taip autorius pavadino savo vidinius išgyvenimus ir siekė įveikti jį varžančius stereotipus autorinėje parodoje. Tai tęstinis gimnazijos projektas „Individualios raiškos mokinių kūryboje“, skirtas kurti aplinkas vaizduotei, kūrybiškumui, estetikos sampratai, kritiniam mąstymui, saviraiškai lavinti.

O štai 2025 m. kovo 25-oji susirinkusius žiūrovus pasitiko gim-

nazijos fenomenais grįsto ugdymo ilgalaikio projekto parodos „Kalbantys paveikslai. Vieno šedevro paroda“ atidarymo švente, suvienijusia gimnazijos bendruomenę naujo formato paroda – įžodintais moksleivių piešiniais. Parodos ekspozicijai buvo atrinkti 33 „kalbantys“ paveikslai. Eksponuojamų piešinių autoriai – 2-ųjų gimnazijos klasių mokiniai, per mokslo metus sukūrę originalias, savitas piešinių interpretacijas, remdamiesi pasaulinio garso kūriniiais: S. Dalí „Ištirpęs laikas“ (surrealizmas) ir E. Muncho „Šauksmas“ (ekspresionizmas). Piešinius įgarsino piešinių autoriai, 12 alumnų ir net 18 savanorių mokytojų. Malonus projekto bendraautoriystės netikėtumas – abituriento Nido Balčiūno (4D) sukurti garso takeliai dviejų autorių piešiniams. Ši paroda tiesiogiai kvietė žiūrovą patirti daugiasluoksnią patirtį, tap-

Parodos „Kalbantys paveikslai. Vieno šedevro paroda“ atidarymo akimirkos.

ti parodos dalyviu ne per kūrybos raišką, o per parodos stebėtojo potyriminius išgyvenimus, persidengiančius atmintimi per jo susitapatinimą su kūriniu vizualine ir verboline forma.

Į projekto veiklas buvo įtraukti gimnazistai, kurie lavino IT kompetencijas: taikė medijų meno technologijas, filmavo piešinių garsin-tojus, atliko interviu, montavimo ir QR kodo inovatyvios sistemos diegimo darbus, lavino viešojo kalbėjimo įgūdžius, mokėsi analizuoti ir diskutuoti apie meno svarbą ir būtinumą. Mokinių tarybos pirmininkė Viola Dočkutė (3A) su savo komandos nariais ir pakviestais mo-

kiniais padėjo sukurti šventišką parodos atidarymo scenarijų ir įsimintinas akimirkas. Kovo 25-ąją Kauno „Saulės“ gimnazijoje įvykęs parodos „Kalbantys paveikslai“ atidarymas – tai ilgalaikio, kūrybiškumą ugdančio projekto dalis, skatinanti pažvelgti į dailę neįprastai: susieti paveikslus su garsu. Pristatymo metu sveikinimo žodžius tarė gimnazijos direktorė Sonata Drazdavičienė. Ji džiaugėsi iniciatyva ir teigė: „Šiandien mes atidarome parodą, kurios iniciatorė – dailės mokytoja ekspertė Asta Matukynaitė-Varnauskienė. Prie šios parodos kūrimo prisijungė apie 20 kolegų, redaktorė – mokytoja Auksuolė Marčiulio-

nienė. Ši paroda sudaryta iš 33 išskirtinių paveikslų, kuriuos įgarsino gimnazijos mokytojai.“ Direktorė pabrėžė, jog šis projektas leidžia į kasdienes dalykus pažvelgti nauju kampu. Ji nuoširdžiai padėkojo tiek paveikslų autoriams, tiek visiems mokytojams, prisidėjusiems prie šio unikalaus projekto. Pasidžiaugė, kad projekto dalyviams pavyko sujungti dailę, kūrybą ir daugelį kitų dalykų į vieną. Ši unikali iniciatyva, keičiantis kartoms, liudija, kaip svarbu sutelkti bendruomenę išsaugoti ir puoselėti gimnazijos tradicijas, vienyti gimnazijos alumnus, patirti, kurti ir dalintis, kaip kartu galima deklaruoti meną.

Dailės mokytoja A. Matukynaitė-Varnauskienė su parodos dalyviais – 95 laidos alumnais.

Parodos „Baimės anatomija, skausmo-chaoso estetika, išmarinti baimės“ atidarymo akimirkos.

Mokykliniai anekdotai

Eina penkiagalvis slibinas iš mokyklos. Pakeliui sutinka raganą. Ji ir klausia:

- Kaip mokykloje sekėsi? Kokį pažymį gavai?
- Dešimt, – atsako slibinas.
- Čia tai bent! – stebisi bičiulio sumanumu ragana.
- Kiekviena galva po dvejetą, – pratęsia slibinas.

Mokykloje:

- Na, kas perskaitėte „Anykščių šilėlių“?
- O reikėjo perskaityti?
- Taip.
- O aš perrašiau...

Prieš prasidedant stojamiesiems egzaminams į teisės akademiją visiems stojantiejiems reikėjo atlikti nedidelį testą: reikėjo kubą, piramidę ir rutulį įstatyti į kubo, piramidės ir rutulio formos nišas sienoje. Po šio testo visi stojantieji buvo suskirstyti į dvi grupes:

- 1) visiški idiotai;
- 2) fiziškai labai stiprūs.

– Pone pareigūne! Greičiau! Ten, už kampo... – vos atsikvėpdami du berniukai šaukia pro šalį einančiam policininkui.

- Kas atsitiko?
- Ten... mūsų mokytoja...
- Nelaimingas atsitikimas?!
- Ne... nelegaliai pastatė automobilį!..

Mokytoja:

- Jonai, gal tėtis galėtų padėti tau mokytis? Ką jis veikia?
- Viską, ką liepia mama.

– Laba diena. Aš būsiu jūsų dainavimo mokytojas.

- Bet aš nesamdžiau dainavimo mokytojo...
- Jūsų kaimynas pasamdė...

– Mama, aš sergu ir šiaudien liksiu namuose, neisiu į mokyklą.

- Leisk, patikrinsiu tavo kaktą, ar neturi temperatūros...
- Ir ką jauti?
- Jaučiu, kad tau šiandien matematikos kontrolinis.

Kuo skiriasi uodas ir mokytojas? Uodai erzina tik vasarą.

BĖGIOJANTIS FOTOAPARATAS

